

25 ΜΑΡΤΙΟΥ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ  
ΘΕΟΤΟΚΟΥ.  
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).  
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).  
Τροπάρια.

Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι, κόρη,  
Γαβριήλ ἐφέστηκε σέ κατασπαζόμενος καὶ φθεγγόμενος·  
Χαῖρε γῆ ἄσπορε, χαῖρε βάτε ἄφλεκτε,  
χαῖρε βάθος δυσθεώρητον, χαῖρε ἡ γέφυρα, πρὸς  
τοὺς ὕρανοὺς ἢ μετάγουσα, καὶ κλιμαξ ἢ  
μετάρσιος, ἦν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο· χαῖρε θεία  
στάμνε τοῦ Μάννα, χαῖρε λύσις τῆς ἀραῆς, χαῖρε  
Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος.

Φαίνη μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἄφθορος  
Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγη  
ρήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον· μετ' ἐμοῦ ἔφησ γὰρ τὸν  
Θεὸν ἔσεσθαι καὶ σκηνώσειν ἐν τῇ μήτρᾳ μου,  
καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι χωρίον εὐρύχωρον  
καὶ τόπος ἀγιάσματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ  
ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσης ἀπάτη· οὐ γὰρ  
ἔγνω ἡδονὴν, γάμου ὑπάρχω ἀμύητος, πῶς οὖν  
παῖδα τέξομαι!

Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις,  
φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον δια-  
πράττεται. Τοῖς ἐμοῖς πίστευε, ἀληθέσι ῥήμασι,  
Παναγία ὑπεράμωμε. Ἡ δὲ ἐβόησε· γένοιτό μοι  
νῦν ὡς τὸ ῥῆμά σου, καὶ τέξομαι τὸν ἄσαρκον,

25 ΜΑΡΤΙΟΥ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ  
ΘΕΟΤΟΚΟΥ.  
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.

Προκαταρκτικά. Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).  
Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).  
Τροπάρια.

Ἀποκαλύπτοντας σ' ἐσένα, Κόρη, τὴν προαιώνια βου-  
λή τοῦ Θεοῦ, ὁ Γαβριήλ παρουσιάσθηκε χαιρετώντας σε  
καὶ λέγοντας. Χαῖρε γῆ ἄσπαρτη, χαῖρα βάτε ἄκαυτη·  
χαῖρε βάθος (ταπεινώσεως), πού πολύ δύσκολα μπορεῖ νά  
τό διακρίνει κανεὶς· χαῖρε ἐσύ ἡ γέφυρα, πού ὁδηγεῖς στοὺς  
οὐρανοὺς· χαῖρε πανύψηλη σκάλα, τὴν ὁποία εἶδε ὁ Ἰακώβ·  
χαῖρε θεϊκὴ στάμνα τοῦ Μάννα· χαῖρε ἐσύ πού εἶσαι ἡ  
ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν κατάρα· χαῖρε ἡ ἐπανόρθωση τοῦ  
Ἀδάμ (ἀπὸ τὴν πτώση), ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Μοῦ φαίνεσαι ὡς ἄνθρωπος, λέγει ἡ ἀγνή Κόρη πρὸς  
τὸν Ἀρχιστράτηγο, καὶ πῶς λές λόγια ὑπεράνθρωπα (πού  
υπερβαίνουν τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ); διότι εἶπες ὅτι θά  
εἶναι ὁ Θεὸς μαζί μου, καὶ ὅτι θά ἐγκατασταθεῖ στή μήτρα  
μου· καὶ πές μου, πῶς θά γίνω χῶρος εὐρύχωρος, γι' αὐτόν  
πού εἶναι ἀνεβασμένος στά Χερουβὶμ; Μὴ μέ παρασύρεις  
μέ ἀπάτη, διότι δέν γνώρισα ἡδονή· δέν ἔχω μνηθεῖ στά  
μυστικά τοῦ γάμου· πῶς λοιπόν θά γεννήσω παιδί;

Ὅπου θέλει ὁ Θεός, νικιέται ἡ φυσικὴ τάξη, ἀπαντᾷ ὁ  
Ἀσώματος (ὁ Ἄγγελος), καὶ πραγματοποιοῦνται τὰ  
υπεράνθρωπα. Πίστευε στά λόγια μου τὰ ἀληθινά, Πανα-  
γία Ὑπέραγνη. Καὶ ἐκείνη εἶπε· ἄς γίνει σ' ἐμένα, ὅπως  
μοῦ εἶπες, καὶ θά γεννήσω τὸν ἄσαρκο, πού θά δανεισθεῖ

σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγη τὸν ἄνθρωπον, ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀπεστάλη ἐξ οὐρανοῦ Γαβριήλ ὁ Ἀρχάγγελος, εὐαγγελίσασθαι τῇ Παρθένῳ τὴν σύλληψιν· καὶ ἔλθων εἰς Ναζαρέτ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ τό θαῦμα ἐκπληττόμενος ὅτι, Πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις ἀκατάληπτος ὢν ἐκ παρθένου τίκτεται! ὁ ἔχων θρόνον οὐρανόν, καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, ἐν μήτρᾳ χωρεῖται γυναικός! ᾧ τὰ Ἐξαπτέρυγα καὶ Πολυόμματα ἀτενίσαι οὐ δύνανται, λόγῳ μόνῳ ἐκ ταύτης σαρκωθῆναι ἠυδόκησε, Θεοῦ ἐστὶ Λόγος ὁ παρών. Τί οὖν ἴσταμαι, καὶ οὐ λέγω τῇ Κόρῃ: Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, χαῖρε ἀγνή Παρθένε, χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε, χαῖρε Μήτηρ τῆς ζωῆς, εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

(Εἰς τὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζονται Ἀναγνώσματα τῆς εἰκοστῆς ἕκτης Μαρτίου ἀντὶ τοῦ πρώτου καὶ τρίτου τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς εἰκοστῆς πέμπτης ὡς ἑξῆς):

Ἐξοδος. (Γ'. 1-8).

Εἰσῆλθε Μωσῆς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ Χωρήβ.

ᾠφθη δὲ αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου, ἐν φλογὶ πυρός ἐκ τῆς βάρου, καὶ ὄρα, ὅτι ἡ βάρου καίεται πυρὶ, ἡ δὲ

σάρκα ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ ἀνεβάσει τὸν ἄνθρωπο, ὡς μόνος δυνατός, στὴν ἀρχαία ἀξία μὲ τὴν ἔνωσή του μαζί μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ....

Ἀπεστάλη (στάλθηκε) ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Γαβριήλ, ὁ Ἀρχάγγελος, γιὰ νὰ εὐαγγελισθεῖ τὴν (ὑπερφυσική) σύλληψη, καὶ ἀφοῦ ἦλθε στὴ Ναζαρέτ, συλλογιζόταν μέσα του ἐκπληκτος γιὰ τό θαῦμα· ὅτι δηλαδή, Πῶς, αὐτός πού εἶναι ἀκατάληπτος (ἀκατανόητος) ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ οὐρανοῦ, θὰ γεννηθεῖ ἀπὸ Παρθένο! Αὐτός, πού ἔχει θρόνο τὸν οὐρανὸ, καὶ ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν του τῆ γῆ, χωράει σὲ μήτρα γυναικός! αὐτός τὸν ὅποιο τὰ Ἐξαπτέρυγα καὶ τὰ Πολυόμματα (ἀνώτερα ἀγγελικά τὰ γματα) δέν τολμοῦν, νὰ τὸν ἀτενίσουν, μὲ ἓνα λόγο μόνο καταδέχθηκε, νὰ λάβει σάρκα· πρόκειται γιὰ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ. Τί στέκομαι λοιπόν, καὶ δὲ λέγω στὴν Κόρῃ: Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη (ἀνύπανδρη), χαῖρε Μητέρα τῆς ζωῆς· εἶναι εὐλογημένος (δοξασμένος) ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

(Τὰ δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζουν Ἀναγνώσματα τὰ δύο παρακάτω τῆς εἰκοστῆς ἕκτης Μαρτίου ἀντὶ τοῦ πρώτου καὶ τρίτου τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς εἰκοστῆς πέμπτης ὡς ἑξῆς):

Ἐξοδος. (Γ'. 1-8).

Ἦλθε ὁ Μωσῆς στό ὄρος τοῦ Θεοῦ τό Χωρήβ. Κι

ἐμφανίσθηκε σ' αὐτόν Ἄγγελος Κυρίου μὲ πύρινη φλόγα ἀπὸ τῆ βάρου, καὶ βλέπει ὅτι ἡ βάρου φλέγεται ἀπὸ φωτιά,

βάτος οὐ κατεκαίετο. Εἶπε δὲ Μωσῆς. Παρελθὼν ὄψομαι τὸ ὄραμα τὸ μέγα τοῦτο, τὶ ὅτι οὐ κατακαίεται ἡ βάτος. Ὡς δὲ εἶδε Κύριος ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν Κύριος ἐκ τῆς βάτου, λέγων· Μωσῆ, Μωσῆ· Ὁ δὲ εἶπε· Τί ἐστι, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ ἐγγίσης ὧδε· λῦσον τὰ ὑποδήματα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἔστηκας γῆ ἁγία ἐστί. Καὶ εἶπεν αὐτῶ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς τοῦ πατρός σου, Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Θεὸς Ἰσαάκ, καὶ Θεὸς Ἰακώβ. Απέστρεψε δὲ Μωσῆς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἠύλαβεῖτο γὰρ καταβλέψαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωσῆν· Ἴδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ. Καὶ τῆς κραυγῆς αὐτῶν ἀκήκοα ἀπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν. Οἶδα γὰρ τὴν ὀδύνην αὐτῶν, καὶ κατέβην τοῦ ἐξελεῖσθαι αὐτοὺς ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλήν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.

Παροιμία. (Η'. 22-30 κ.λ.π.).

Κύριος ἔκτισέ με ἀρχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με, ἐν ἀρχῇ πρὸ τοῦ τὴν γῆν ποιῆσαι, καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἀβύσσους ποιῆσαι, πρὸ τοῦ προσελθεῖν τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, πρὸ τοῦ ὄρη ἐδρασθῆναι, πρὸ δὲ πάντων τῶν βουνῶν γεννᾶ με. Κύριος ἐποίησε χώρας καὶ ἀοικήτους καὶ ἄκρα οἰκούμενα τῆς ὑπ' οὐρανόν. Ἦνίκα ἠτοιμάζε τὸν οὐρανόν, συμπαρήμην αὐτῶ, καὶ ὅτε ἀφώριζε τὸν ἑαυτοῦ θρόνον ἐπ' ἀνέμων,

ἀλλὰ δὲν καιγόταν. Καὶ εἶπε ὁ Μωσῆς· Ἄς πλησιάσω καὶ ἄς δῶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ὄραμα, γιατί δὲν ἀποτεφρώνεται ἡ βάτος. Μόλις ὅμως εἶδε ὁ Κύριος ὅτι πλησιάζει γιὰ νὰ δεῖ, τοῦ μίλησε ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς βάτος λέγοντας· Μωσῆ, Μωσῆ. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Τί συμβαίνει, Κύριε; Καὶ Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Μὴν πλησιάσεις ἐδῶ· λῦσε τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ πόδια σου, διότι ὁ τόπος ἐπάνω στόν ὁποῖο στέκεσαι εἶναι γῆ ἁγία. Καὶ τοῦ εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ πατέρα σου, Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ καὶ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. Καὶ ἔστρεψε ὁ Μωσῆς τὸ πρόσωπό του πρὸς τὰ πίσω, διότι ἀπὸ εὐλάβεια φοβόταν νὰ βλέπει πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωσῆ· Εἶδα μέ προσοχή τὴν ταλαιπωρία τοῦ λαοῦ μου πού εἶναι στήν Αἰγύπτο, καὶ ἄκουσα τὴν κραυγὴ του πού προέρχεται ἀπὸ τὴν καταπίεση τῶν ἐπιστατῶν στὰ ἔργα τῶν Αἰγυπτίων. Διότι γνωρίζω τὴ θλίψη τους καὶ κατέβηκα νὰ τοὺς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Αἰγυπτίων, καὶ νὰ τοὺς βγάλω ἀπὸ τὴ γῆ ἐκείνη, καὶ νὰ τοὺς βάλω μέσα σὲ χώρα καλὴ καὶ πολλή, σὲ γῆ πού ρέει γάλα καὶ μέλι.

Παροιμίες: ( .Η'. 22-30 κ.λ.π.).

Ὁ Κύριος μέ ἔβαλε ὡς Ἀρχή, πού κανονίζει τὴν τάξη καὶ τοὺς νόμους του στὰ ἔργα του (γιὰ τὴ δημιουργία καὶ τὴ λειτουργία τους). Προαίωνια μέ ἔθεσε ὡς θεμέλιο ὅλων, πρὶν δημιουργηθεῖ ὁ Χρόνος καὶ πρὶν δημιουργήσῃ τὴ γῆ· Πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ θάλασσες, καὶ πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ πηγές τῶν ὑδάτων (τῶν νερῶν). Πρὶν νὰ σταθοῦν ὄρθια τὰ ὄρη· Καὶ μέ γεννᾶ πρὶν ἀπὸ ὅλα τὰ βουνά. Ὁ Κύριος δημιούργησε τίς χώρες πού κατοικοῦνται καὶ τίς ἀκατοίκητες, καὶ τὴν οἰκουμένη τῆς ὑψηλίου ἀπὸ τό

ήνικα ισχυρὰ ἐποίει τὰ ἄνω νέφη, καὶ ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθη πηγὰς ὑδάτων τῆς ὑπ' οὐρανόν, ἐν τῷ τιθέναί τῇ θαλάσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ, καὶ ὕδατα, ἃ οὐ παρελεύσεται στόματος αὐτοῦ, καὶ ισχυρὰ ἐποίει τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἣμην παρ' αὐτῷ ἀρομόζουσα. Ἐγὼ ἣμην, ἣ προσέχαιρε, καθ' ἡμέραν δὲ εὐφραινόμην ἐν προσώπῳ αὐτοῦ, ἐν παντὶ καιρῷ.

Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27- ΜΔ'. 4).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδότης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ἡμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

(Τὰ κατωτέρω δύο παραλείπονται).

ἓνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο. Ὄταν ἐτοίμαζε τὸν οὐρανὸ ἡμῶν μαζί του, καὶ ὅταν ὄριζε τὸ θρόνον του ἐπάνω στὰ φτερά τῶν ἀνέμων, ὅταν σταθεροποιῶσε ψηλά τὰ νέφη, καὶ ἐξασφάλιζε τὴν ὑπαρξὴ καὶ κυκλοφορίαν τῶν γῆινων νερῶν, ὅταν ἔδινε στὴ θάλασσα τὸ πρόσταγμα του, ὅτι δηλαδὴ τὰ νερά της δὲν θὰ ἀγνοήσουν τὰ λόγια τοῦ στόματος του, ἡμῶν πλησίον του καὶ τὰ διευθετοῦσα· Ἐγὼ ἡμῶν ἢ μόνιμη χαρὰ του, καὶ κάθε μέρα εὐφραινόμενοι μὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ προσώπου του πάντοτε.

Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27- ΜΔ'. 4).

Θὰ συμβεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τὴν ὀγδοὴ καὶ μετέπειτα τὸ ἐξῆς: Θὰ προσφέρουν οἱ ἱερεῖς ἐπάνω στὸ θυσιαστήριον (στὸ βωμὸ) τίς θυσίες, πού λέγονται ὀλοκαυτώματα, καὶ τίς θυσίες γιὰ τὴ σωτηρία σας· καὶ θὰ σᾶς δεχθῶ, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ με ὀδήγησε πρὸς τὴν πύλη τῶν Ἁγίων (τοῦ κυρίως ναοῦ) τὴν ἐξωτερικὴ πού βλέπει πρὸς τὴν Ἀνατολή, καὶ αὕτη ἦταν κλεισμένη. Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Ἡ πύλη αὕτη θὰ εἶναι κλεισμένη, δὲν θὰ ἀνοιχθεῖ, καὶ κανένας δὲν θὰ περάσει μέσα ἀπ' αὐτὴν, διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ περάσει μέσα ἀπ' αὐτὴν, καὶ θὰ παραμείνει κλεισμένη. Διότι ὁ Ἀρχοντας (ὁ Μεσσίας) αὐτός θὰ καθίσει σ' αὐτὴν, καὶ θὰ φάγῃ ἄρτον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς στοᾶς τῆς πύλης θὰ εἰσέλθῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια ὁδὸ θὰ ἐξέλθῃ. Καὶ με ἔβαλε στὴν ὁδὸ τῆς πύλης πού βλέπει πρὸς βορρᾶν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Ναό. Καὶ εἶδα, καὶ νά, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου ἦταν γεμάτος ἀπὸ δόξα.

(Τὰ παρακάτω δύο παραλείπονται).

Γένεσις. (ΚΗ'. 10-17).

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν. Καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδν γὰρ ὁ ἥλιος· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ κείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλιμαξ ἑστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ, ἡ γῆ, ἐφ' ἧς καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνηθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ παῖσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἂν πορευθῆς, καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· Ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Παροιμίαι. (Θ'. 1-11).

Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπήρτισε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ

Γένεση. (ΚΗ'. 10-17).

Ἀναχώρησε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸ «Πηγᾶδι τοῦ ὄρκου» καὶ πῆγε εἰς Χαρράν, καὶ βρέθηκε σὲ κάποιο τόπο καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ, γιατί βασίλεψε ὁ ἥλιος. Καὶ πῆρε μία ἀπὸ τίς πέτρες τοῦ τόπου καὶ τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του· Κι ἐκοιμήθηκε σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο, καὶ ὄνειρεύθηκε τὸ ἑξῆς: Μία σκάλα ἦταν στηριγμένη εἰς τὴν γῆ καὶ ἡ κορυφή της ἔφθανε εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν ἐπάνω της· Καὶ ὁ Κύριος στεκόταν πάνω ἀπ' αὐτήν καὶ εἶπε· Ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ τοῦ πατέρα σου, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, μὴ φοβᾶσαι· Τῇ γῆ, ἐπάνω εἰς ἡ οποία κοιμᾶσαι, θά τὴ δώσω σ' ἐσένα καὶ τοὺς ἀπογόνους σου. Καὶ θά ἀυξηθοῦν οἱ ἀπόγονοί σου, ὅπως ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ θά ἀπλωθοῦν πρὸς τὴ θάλασσα (τὴ Δύση) καὶ τὸ Νότο καὶ τὸ Βορρᾶ καὶ τὴν Ἀνατολή· Καὶ θά εὐλογηθοῦν διὰ μέσου σου ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς καὶ διὰ μέσου τῶν ἀπογόνων σου. Καὶ νᾶ, ἐγὼ θά εἶμαι μαζί σου, καὶ θά σέ προστατεύω σὲ κάθε δρόμο, πού θά πορευθεῖς· Καὶ θά σέ ἐπιναφέρω εἰς τὴν γῆ αὐτή, διότι δέν θά σέ ἐγκαταλείψω, ὡσπου νᾶ πραγματοποιήσω ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα. Καὶ σηκώθηκε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ εἶπε· Ὁ Κύριος βρίσκεται σ' αὐτό τὸν τόπο, κι ἐγὼ δέν τὸ γνώριζα. Καὶ φοβήθηκε καὶ εἶπε· Πόσο φοβερός εἶναι ὁ τόπος αὐτός! Δέν εἶναι αὐτό τίποτε ἄλλο παρά οἶκος τοῦ Θεοῦ, καὶ αὕτη (ἡ σκάλα) εἶναι ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ.

Παροιμίες. (Θ'. 1-11).

Ἡ σοφία οἰκοδόμησε γιὰ τὸν ἑαυτό της κατοικία, καὶ τὴν ἐστήριξε σὲ ἐπτά στύλους. Ἐσφαξε τὰ σφάγια της καὶ γέμι-

ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν, ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει· ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν, (οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπεσ ἀυτῷ). Μὴ ἔλεγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἔλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις, (τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς)· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολλὴν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τῷ ἕκτῳ μηνὶ ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἀγνήν, καὶ χαίρειν αὐτῇ προσειπὼν, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπήσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν

σε κρατῆρα (μεγάλου δοχεῖο) μετὰ τὸ κρασί της, καὶ ἐτοίμασε τὸ τραπέζι της. Ἀπέστειλε τοὺς ὑπηρέτες της καλώντας στό συμπόσιο μετὰ δυνατὸ κήρυγμα λέγοντας· Ὅποιος εἶναι ἀσύνητος, ἂς ἔλθει σ' ἐμένα, καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἔλλειψη μυαλοῦ εἶπε· Ἐλᾶτε, φάγετε τὸν ἄρτο μου, καὶ πιεῖτε τὸ κρασί ποὺ σᾶς ἐτοίμασα. Ἐγκαταλείψετε τὴν ἀπερικοκλήσια καὶ θά ζήσετε αἰώνια· Καὶ ζητήστε φρόνηση, γιὰ νὰ ἀποκτήσετε σύνεση μετὰ γνώση. Ὅποιος θέλει νὰ διαπαιδαγωγῆσει τοὺς κακοὺς, θά ἐξυβρισθεῖ ἀπ' αὐτούς· Καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἐλέγξει τὸν ἀσεβῆ, θά ἐπισύρει συκοφαντίες σέ βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του· (διότι οἱ ἔλεγχοι πρὸς τὸν ἀσεβῆ εἶναι τραύματα γι' αὐτόν). Μὴν ἐλέγχεις κακοὺς, γιὰ νὰ μὴ σέ μισήσουν· ἔλεγχε σοφὸν καὶ θά σέ ἀγαπήσει. Δίνε ἀφορμὴ στό σοφὸ καὶ θά γίνῃ σοφώτερος· κάνε γνωστὸς στόν δίκαιο τίς ἐλλείψεις του, καὶ θά δέχεται προθυμότερα τίς συμβουλές σου. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν Κύριο καὶ ἡ θέληση τῶν Ἁγίων εἶναι σύνεση (διότι τὸ νὰ γνωρίσει κάποιος τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ εἶναι γνώρισμα ἀγαθῆς γνώμης). Διότι μετὰ αὐτόν τὸν τρόπο θά ζήσεις πολλὰ χρόνια καὶ θά σοῦ προστεθοῦν πολλὰ χρόνια ζωῆς.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Κατὰ τὸν ἕκτο μῆνα ἀπεστάλη ὁ Γαβριήλ σέ Παρθένον ἀγνή· Καὶ ἀφοῦ τῆς εἶπε νὰ χαίρεται, τῆς ἔφερε τὴ χαρμόσυνη εἶδηση, ὅτι θά προέλθει ἀπ' αὐτὴν ὁ Λυτρωτής. Γι' αὐτό, ἀφοῦ δέχθηκε μετὰ ἐμπιστοσύνη τὸ χαιρετισμὸ, συνέλαβε ἐσένα τὸν προαιώνιο Θεό, ποὺ καταδέχθηκες νὰ γίνῃς ἄνθρωπος κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο γιὰ τὴ σωτηρία

ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Γλῶσσαν ἦν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν ἡ ἢ Θεοτόκος ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτήν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὰ ῥήματα· ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμενοι βοῶμέν σοι· ὁ ἐξ αὐτῆς σαρκωθείς ἀτρέπτως Θεός, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν· Ἄισατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ἰδοὺ ἀνάκλησις νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὑπὲρ λόγον ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἐνοῦται, Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ ἢ πλάνη ἐκμειοῦται· ἢ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαράν, τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός, ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρχῆς. Ἀγαλλιάσθω ἢ κτίσις καὶ φωναῖς ἀνυμνεῖτω. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Σήμερον χαρᾶς Εὐαγγέλια, παρθενικὴ πανηγυρίς, τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνάπτεται, ὁ Ἀδάμ καινουργεῖται, ἢ Εὐὰ τῆς πρώτης λύπης ἐλευθεροῦται, καὶ ἢ σκηνη τῆς καθ' ἡμᾶς οὐσίας τῆ θεώσει τοῦ προσληφθέντος φυράματος, ναὸς Θεοῦ κεχηρημάτικεν. Ὡ Μυστήριον! ὁ τρόπος τῆς κενώσεως ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως ἄφραστος, Ἄγγελος λειτουργεῖ τῷ θαύματι,

τῶν ψυχῶν μας.

Στίχ. Αναγγέλλετε καθημερινά μέ χαρά τή σωτηρία τοῦ Θεοῦ μας.

Γλῶσσα πού δέν ἐγνώριζε, ἄκουσε ἢ Θεοτόκος· Διότι ὁ Ἀρχάγγελος τῆς ἔλεγε τὰ λόγια τοῦ εὐαγγελισμοῦ· Γι' αὐτό, ἀφοῦ δέχθηκε μέ ἐμπιστοσύνη τό χαιρετισμό, συνέλαβε ἐσένα, τόν προαιώνιο Θεό. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς μέ ἀγαλλίαση σοῦ λέμε· Ἐσύ ὁ Θεός, πού σαρκώθηκες ἀπ' αὐτήν, χωρίς νά ὑποστεῖς ἀλλοίωση, δώρισε εἰρήνη στόν κόσμο, καὶ στίς ψυχές μας τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ψάλετε στόν Κύριο ἄσμα (ὕμνο) καινούριο. Ψάλετε στόν Κύριο ὅλη ἢ γῆ.

Νά, ἐμφανίσθηκε σ' ἐμᾶς ἢ ἀποκατάστασή μας· Ὁ Θεός ἐνώνεται μέ τούς ἀνθρώπους, μέ τρόπο, πού ξεπερνᾷ τή λογική· Μέ τή φωνή τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐξουδετερώνεται ἢ πλάνη, διότι ἢ Παρθένος δέχεται τή χαρά· Τά ἐπίγεια ἔγιναν οὐρανός· Ὁ κόσμος λύθηκε (ἀπελευθερώθηκε) ἀπό τήν ἀρχαία κατάρα. Ἄς ἀγάλλεται ἢ κτίση, καὶ ἄς ἀνυμνεῖ φωνάζοντας. Ἐσύ πού εἶσαι ὁ Ποιητὴς καὶ Λυτρωτὴς μας, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα ...Καὶ νῦν ...

Σήμερα (ἀκούονται) χαρᾶς Εὐαγγέλια (χαρούμενα μηνύματα)· (Γίνεται) παρθενικό πανηγύρι· Τά κάτω (τά γήινα) ἐνώνονται μέ τά ἄνω (τά οὐράνια)· Ὁ Ἀδάμ γίνεται καινούριος· Ἡ Εὐὰ ἐλευθερώνεται ἀπό τήν παλαιά λύπη· Καὶ ἢ κατοικία τῆς οὐσίας μας (τό σῶμα μας στό πρόσωπο τῆς Παναγίας) ἔγινε ναὸς τοῦ Θεοῦ, διότι θεώθηκε τό ὑλικό (τό σῶμα), πού πῆρε ὁ Θεός ἀπ' αὐτήν. Ὡ Μυστήριον! Ὁ τρόπος τῆς ἄκρας ταπεινώσεως (τοῦ Θεοῦ) εἶναι

παρθενική γαστήρ τὸν Υἱὸν ὑποδέχεται, Πνεῦμα Ἅγιον καταπέμπεται, Πατὴρ ἄνωθεν εὐδοκεῖ, καὶ τὸ συνάλλαγμα, κατὰ κοινήν πραγματεύεται βούλησιν, ἐν ᾧ, καὶ δι' οὐ σωθέντες, συνωδὰ τῷ Γαβριήλ, πρὸς τὴν Παρθένον βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, Χριστὸς ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν καθ' ἡμᾶς προσλαβόμενος φύσιν, πρὸς ἑαυτὸν ἐπανήγαγεν· Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.  
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).  
Ἀπολυτίκιον.

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἡ φανέρωσις, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριήλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

25 ΜΑΡΤΙΟΥ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ  
ΘΕΟΤΟΚΟΥ  
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.  
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).  
Καθίσματα.

Ὁ μέγας Στρατηγός, τῶν αὐλῶν ταγμάτων, εἰς

ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως ἀνέκφραστος. Ἄγγελος ὑπηρετεῖ στό θαῦμα, παρθενικά σπλάχνα ὑποδέχονται τὸν Υἱό· Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στέλλεται κάτω· Ὁ Πατέρας ἀπὸ ψηλά ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά του, καὶ ἡ συμφωνία (συμφιλίωση) πραγματοποιοῦται μὲ κοινή ἀπόφαση· Μὲ αὐτὴν τὴ συναλλαγή (συμφωνία) καὶ διὰ μέσου αὐτῆς συμφωνώντας μὲ τὸ Γαβριήλ ἃς ποῦμε στὴν Παρθένο· Χαῖρε γεμάτη ἀπὸ ὄλεσις χάρες, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου· Ἀπὸ σένα ἡ σωτηρία, δηλαδή ὁ Χριστὸς ὁ Θεός μας, ἀφοῦ προσέλαβε τὴ δική μας φύση, τὴν ἐπανεφέρε κοντά του. Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.  
(Συλλειτουργικό. Σελίς 15,-16).  
Ἀπολυτίκιο.

Σήμερα εἶναι τὸ κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας, καὶ ἡ φανέρωση τοῦ προαιώνιου Μυστηρίου· Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ ὁ Γαβριήλ φέρνει τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς. Γι' αὐτὸ μαζί του ἃς κραυγᾶσουμε στὴ Θεοτόκο· Χαῖρε γεμάτη ἀπὸ ὅλες τίς χάρες· Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

25 ΜΑΡΤΙΟΥ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ  
ΘΕΟΤΟΚΟΥ  
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.  
(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).  
Καθίσματα.

Ὁ μέγας Στρατηγός τῶν αὐλῶν ταγμάτων, ἔρχεται



πόλιν Ναζαρέτ, ἐπιστὰς Βασιλέα, μηνύει σοι Ἄχραντε, τῶν αἰώνων καὶ Κύριον· χαῖρε, λέγων σοι, Εὐλογημένη Μαρία, ἀκατάληπτον, καὶ ἀνερμήνευτον θαῦμα, βροτῶν ἢ ἀνάκλησις.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτό).

Σήμερον ἅπασα κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι τὸ χαῖρέ σοι φωνεῖ Ἀρχάγγελος, εὐλογημένη σὺ Σεμνή, καὶ Ἄχραντε πανάμωμε. Σήμερον τοῦ ὄφους, ἀμαυροῦται τὸ φρύαγμα· ἀρᾶς γὰρ διαλέλυται, τοῦ Προπάτορος σύνδεσμος. Διὸ καὶ κατὰ πάντα βοῶμέν σοι· χαῖρε ἢ Κεχαριτωμένη.

Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ Χαῖρε κράζει τῇ σεμνῇ, ὅτι συλλήψη ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν Μαριάμ ἀπεφθέγγετο· Ἄνανδρός εἰμι, καὶ πῶς τέξω Υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακε; καὶ ἐρμηνεύων ἔλεγεν ὁ Ἄγγελος, τῇ Θεοτόκῳ καὶ Παρθένῳ. Ἐλεύσεταιί σοι Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι.

Δόξα... (Τὸ αὐτό).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀπεστάλη Γαβριὴλ, πρὸς τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, καὶ ἐμήνυσεν αὐτῇ, τὴν ἀνεκλάλητον χαράν, ὅτι ἀσπόρως συλλήψη καὶ οὐ φθορήσῃ· τέξῃ γὰρ Υἱόν, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, ὃς σώσει τὸν λαόν, ἐκ τῶν πταισμάτων αὐτῶν, καὶ μαρτυρεῖ ὁ πέμψας με εἰπεῖν σοι· Εὐλογημένη τὸ Χαῖρε. Παρθένος τίκεις, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένεις Παρθένος.

στήν πόλιν Ναζαρέτ, καὶ σοῦ ἀναγγέλλει τὸ Βασιλιά τῶν αἰώνων καὶ Κύριο λέγοντάς σου· χαῖρε, εὐλογημένη Μαρία, (ἐσύ πού εἶσαι) ἀκατανόητο καὶ ἀνεξήγητο θαῦμα καὶ ἀποκατάσταση τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Σήμερα ὅλη ἡ κτίσις ἀγάλλεται, διότι σοῦ λέγει τὸ Χαῖρε ὁ Ἀρχάγγελος· Εὐλογημένη εἶσαι ἐσύ σεμνή καὶ ἀγνή ἀκηλίδωτη· Σήμερα ἢ ἀλαζονεία τοῦ δράκοντα ἐπισκιάζεται, διότι διαλύονται τὰ δεσμά τῆς κατάρας τοῦ Ἀδάμ· Γί' αὐτὸ καὶ πάντοτε φωνάζουμε σ' ἐσένα· χαῖρε ἐσύ γεμάτη ἀπὸ ὅλες τίς χάρες.

Ὁ Γαβριὴλ (κατεβαίνοντας) ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωνάζει τὸ χαῖρε στὴ σεμνή, διότι, (λέγει), θά συλλάβεις στήν κοιλία σου τὸν προαιώνιο Θεό, πού συγκρότησε τὰ σύμπαντα μὲ μόνο τὸ λόγο του· Γί' αὐτὸ ἢ Μαρία ἀπαντοῦσε· Εἶμαι χωρὶς ἄνδρα, καὶ πῶς θά γεννήσω Υἱό; Ποιὸς εἶδε γέννηση χωρὶς σπέρμα; Καὶ ὁ Ἄγγελος ἐξηγώντας ἔλεγε στὴ Θεοτόκο καὶ Παρθένο. Θά ἔλθει σ' ἐσένα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θά σέ σκεπάσει.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀπεστάλη ὁ Γαβριὴλ στήν Παρθένο καὶ ἀγνή, καὶ τῆς ἐμήνυσε τὴν ἀνέκφραστη χαρά, ὅτι δηλαδή χωρὶς μεσολάβηση ἄνδρός θά συλλάβεις, καὶ δέν θά ὑποστεῖς φθορά· διότι θά γεννήσεις Υἱό τὸν προαιώνιο Θεό, πού θά σώσει τὸ λαὸ του ἀπὸ τὰ σφάλματά τους, καὶ τὸ ἐπιβεβαιώνει αὐτός πού μέ ἔστειλε νά σοῦ πῶ, Εὐλογημένη, τὸ χαῖρε. Γεννάς, ἐνῶ εἶσαι Παρθένος, καὶ μετὰ τὴ γέννηση πάλι μένεις Παρθένος.

<p>Αναβαθμοί.          Τό Α'. Αντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 11).          Προκείμενον.          Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.          Στίχ. Ἄισατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.          Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.          (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33).          Εὐαγγέλιον.          Κατά Λουκᾶν (Α'. 39-49,56).          Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶσα Μαριάμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβητ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβητ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβητ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναῖξί καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς μέ; ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησεν τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείως τοῖς λελαημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης</p>		<p>Αναβαθμοί.          Τό Α'. Αντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 11).          Προκείμενο.          Διακηρῦττετε ἀπὸ μέρα σέ μέρα τὸ εὐχάριστο ἄγγελμα τῆς σωτηρίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ μας.          Στίχ. Ψάλατε στὸν Κύριο ὕμνο καινούριο. Ψάλατε στὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ.          Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.          (Συλλειτουργικό. Σελίς 33).          Εὐαγγέλιο.          Κατά Λουκᾶν (Α'. 39-49,56).          Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκείνες σηκώθηκε βιαστικά ἡ Μαρία καὶ ἐπῆγε στὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία σέ μία πόλη τῆς καὶ μπῆκε στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία καὶ χαιρέτισε τὴν Ἐλισάβητ. Καὶ συνέβη τό ἐξῆς: Μόλις ἄκουσε ἡ Ἐλισάβητ τὸν χαιρετισμὸ τῆς Μαρίας, σκίρτησε (ἐχοροπήδησε ἀπὸ χαρά) τό βρέφος στὴν κοιλία τῆς· Καὶ γέμισε μέ Πνεῦμα Ἅγιο ἡ Ἐλισάβητ καὶ ἐφώνησε μέ μεγάλη φωνὴ καὶ εἶπε· Εἶσαι ἡ πιό εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, καὶ εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλιάς σου. Καὶ πῶς μοῦ ἐγίνε αὐτὴ ἡ τιμὴ, νὰ ἔλθῃ σ' ἐμένα ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μου; διότι, νά, μόλις ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου στ' αὐτιά μου, σκίρτησε τό βρέφος μέ ἀγαλλίαση στὴν κοιλία μου. Καὶ θά εἶναι μακαρία κάθε γυναῖκα πού θά πιστέψῃ (ὅπως ἐσύ) ὅτι θά ἐκπληρωθοῦν τελείως, ὅσα λέχθηκαν σ' αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριο. Καὶ εἶπε ἡ Μαρία· Δοξάζει ἡ ψυχὴ μου τό μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου καὶ χάρηκε βαθιά τό πνεῦμα μου γιὰ τό Θεό τό Σωτῆρα μου, διότι ἔρριξε βλέμμα συμπαιθείας σ' ἐμένα τῆ ταπεινῆ δούλης του. Διότι, νά, ἀπὸ</p>
---	--	---

αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγάλα ὁ δυνατός καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).  
Πεντηκοστάριον.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ τῇ Κεχαριτωμένῃ σήμερον· Χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρογάμε, μὴ καταπλαγῆς τῇ ξένη μου μορφῇ, μηδὲ δειλιάσης, Ἀρχάγγελός εἰμι. Ὅφισ ἐξηπάτησεν Εὐᾶν ποτέ, νῦν εὐαγγελίζομαί σοι τὴν χαράν, καὶ μενεῖς ἄφθορος, καὶ τέξῃ τὸν Κύριον Ἀχραντε.

«Σῶσον ὁ Θεός...».  
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

Κανών.  
Ωιδὴ Α'.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν Σύλληψιν».

Αἰδέτω σοι Δέσποινα, κινῶν τὴν λύραν τοῦ Πνεύματος, Δαυῖδ ὁ Προπάτωρ σου. Ἄκουσον θύγατερ, τὴν χαρμόσυνον, φωνὴν τὴν τοῦ Ἀγγέλου· χαρὰν γὰρ μηνύει σοι, τὴν ἀνεκκλάλητον.

(Α). (Ὁ Ἄγγελος): Βοῶ σοι γηθόμενος· κλίνον τὸ οὖς σου καὶ πρόσχες μοι, Θεοῦ καταγγέλλοντι, σύλληψιν ἄσπορον· εὗρες χάριν γὰρ, ἐνώπιον

τώρα καὶ στό ἐξῆς θά μέ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενιές· Διότι ἔκαμε σ' ἐμένα μεγαλειώδη πράγματα ὁ Παντοδύναμος πού εἶναι ἅγιο τό ὄνομά του. Ἔτσι ἔμεινε ἡ Μαρία μαζί της περίπου τρεῖς μῆνες καὶ ἐπέστρεψε στό σπίτι της.

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).  
Πεντηκοστάριο.

Εὐαγγελίζεται ὁ Γαβριήλ στήν Κεχαριτωμένη σήμερα· Χαῖρε, Κόρη ἀνύπανδρη, πού δέν ἐγνώριζες ἄνδρα· Μὴ ξαφνιασθεῖς μέ τὴν παράξενη ἐμφάνισή μου, εἶμαι Ἀρχάγγελος. Τό φίδι (ὁ διάβολος) ἐξαπάτησε κάποτε τὴν Εὐᾶ· Τώρα ὅμως ἐγώ σοῦ φέρνω τό μήνυμα τῆς χαρᾶς, καὶ θά παραμείνεις ἄφθορη, καὶ θά γεννήσεις τόν Κύριο, Ἁγνή.

Σῶσον ὁ Θεός.  
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

Κανόνας.  
Ωιδὴ Α'.

Θά ἀνοίξω τό στόμα μου καὶ θά γεμίσει μέ Πνεῦμα. Καί θά πῶ λόγια στή Βασίλισσα Μητέρα. Καί θά ἐμφανισθῶ νά πανηγυρίζω χαρμόσυνα, καὶ θά ψάλω χαρούμενος τὴ σύλληψή της.

Ἄς σοῦ ψάλει, Κυρία, παίζοντας τὴ λύρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Δαυῖδ ὁ Προπάτοράς σου· Ἄκουσε, Κόρη, τὴν χαρμόσυνη φωνή τοῦ Ἀγγέλου· διότι σοῦ ἀναγγέλει τὴν ἀνέκφραστη χαρά.

(Α). (Ὁ Ἄγγελος). Σοῦ λέγω χαρούμενος, στρέψε τὴν ἀκοή σου, καὶ πρόσεξε ἐμένα, πού σοῦ ἀναγγέλλω τὴν ἄσπορη σύλληψη τοῦ Θεοῦ· Διότι βρήκες χάρη μπροστά

Κυρίου, ἦν εὖρεν οὐδέποτε, ἄλλη τις Πάναγνε.

(Θ). (Ἡ Θεοτόκος): Γνωσθήτω μοι Ἄγγελε, τῶν σῶν ῥημάτων ἢ δύναμις, πῶς ἔσται ὁ εἶρηκας; λέγε σαφέστατα, πῶς συλλήψομαι, Παρθένος οὖσα Κόρη; πῶς δὲ καὶ γενήσομαι, Μήτηρ τοῦ Κτίστου μου;

(Α). Δολίως με φθέγγεσθαι, διαλογίζη ὡς ἔοικε· καὶ χαίρω θεώμενος, τὴν σὴν ἀσφάλειαν, θάρσει Δέσποινα· Θεοῦ γὰρ βουλομένου, ῥαδίως περαίνεται, καὶ τὰ παράδοξα.

Ωιδὴ Γ'.

«Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε, ἢ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγῇ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· κὰν τῇ σεπτῇ Συλλήψει σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

(Θ). Ἐξέλιπεν Ἄρχων ἐξ Ἰούδα, ὁ χρόνος ἐφέστηκε λοιπόν, καθ' ὃν ἀναφανήσεται, ἢ τῶν ἐθνῶν ἐλπίς ὁ Χριστός, σὺ δὲ πῶς τοῦτον τέξομαι, Παρθένος οὖσα, σαφήνισον.

(Α). Ζητεῖς παρ' ἐμοῦ γινῶναι Παρθένε, τὸν τρόπον συλλήψεως τῆς σῆς, ἀλλ' οὗτος ἀνερμήνευτος· τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, δημιουργῶ δυνάμει σοι, ἐπισκιάσαν ἐργάζεται.

(Θ). Ἡ ἐμὴ Προμήτωρ δεξαμένη, τὴν γνώμην τοῦ ὄφραως τρυφῆς, τῆς θείας ἐξωστράκισται· διὸ περ κἀγὼ δέδοικα, τὸν ἀσπασμὸν τὸν ξένον σου, εὐλαβουμένη τὸν ὄλισθον.

(Α). Θεοῦ παραστάτης ἀπεστάλην, τὴν θείαν μηνύσων σοι βουλήν, τὶ με φοβῆ Πανάμωμε, τὸν

στόν Κύριο, πού ποτέ ἄλλη δέν τῆ βρῆκε, Πάναγνη.

(Θ). (Ἡ Θεοτόκος). Ἐξήγησέ μου, Ἄγγελε, τὴ δυνατότητα τῶν λόγων σου· πῶς θὰ συμβεῖ αὐτό, πού εἶπες; Λέγε καθαρά, πῶς θὰ συλλάβω, ἐνῶ εἶμαι Παρθένος Κόρη; καὶ πῶς θὰ γίνω Μητέρα τοῦ Κτίστου μου;

(Α). Ὅπως φαίνεται, ἔχεις τὸ λογισμό, ὅτι σοῦ μιλῶ μὲ δόλο· Καὶ χαίρομαι βλέποντας τίς ἐπιφυλάξεις σου· Ἐχε θάρρος, Κυρία· Διότι, ὅταν τὸ θέλει ὁ Θεός, καὶ τὰ παράδοξα εὐκόλα ἔρχονται σέ πέρας.

Ωιδὴ Γ'.

Τοὺς ὕμνολόγους σου, Θεοτόκε, οἱ ὅποιοι συγκρότησαν πνευματικὸ θίασο (ὁμάδα), ἐσύ ἢ ζωντανὴ καὶ ἄφθονη πηγῇ, στερέωσέ τους· καὶ κατὰ τὴ θεία σύλληψή σου ἀξίωσέ τους, νὰ λάβουν στεφάνια δόξας.

(Θ). Ἐλειψε ἐντελῶς Ἄρχοντας ἀπὸ τῆ φυλῆ τοῦ Ἰούδα, ἦλθε λοιπόν ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιο θὰ ἀναφανεῖ ἢ ἐλπίδα τῶν ἐθνῶν, ὁ Χριστός· ἐσύ ὁμως ἀποσαφήνισέ μου, πῶς θὰ γεννήσω, ἀφοῦ εἶμαι Παρθένος.

(Α). Ζητεῖς ἀπὸ μένα, νὰ μάθεις, Παρθένε, τὸν τρόπο τῆς συλλήψεώς σου, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἀνεξήγητος· Θὰ τὸ πραγματοποιήσει αὐτὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ σέ σκεπάσει μὲ τὴ δημιουργικὴ του δύναμη.

(Θ). Ἡ πρόγονός μου (ἢ Εὐα), ὅταν δέχθηκε τὴ γνώμην τοῦ διαβόλου, ἐξορίσθηκε ἀπὸ τῆ θεϊκῆ ἀπόλαυση (τοῦ Παραδείσου), γι' αὐτὸ κι ἐγὼ φοβᾶμαι τὸν παράξενό σου χαιρετισμό, φοβούμενη μήπως γλιστρήσω (σέ πλάνη).

(Α). Ἐγὼ ὁ παραστάτης τοῦ Θεοῦ στάθηκα, νὰ σοῦ μηνύσω τὴ θεϊκὴ βουλή (ἀπόφαση)· γιατί μὲ φοβᾶσαι, Πά-

μαλλόν σε φοβούμενον, τὶ εὐλαβῆ με Δέσπονα, τὸν σὲ σεπτῶς εὐλαβούμενον;

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Κάθισμα.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ γῆς νῦν κατήλθεν, ὁ Ἄγγελος βοῶν, τῇ Παρθένῳ ἐπέστη· χαῖρε Εὐλογημένη, ἢ τὴν σφραγίδα μόνη φυλάξασα, ἐν μήτρᾳ δεξαμένη, τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον καὶ Κύριον, ἵνα ἐκ πλάνης σῶση ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τό αὐτό).

Ωιδὴ Δ'.

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου».

(Θ). Ἰερὰν τινα Παρθένον, τεξομένην ἀκήκοα, τοῦ Προφήτου πάλαι, τὸν Ἐμμανουήλ προθεσπίσαντος, ἐπιποθῶ δὲ τοῦ γνῶναι, πῶς Θεότητος, τὴν ἀνάκρασιν, φύσις βροτῶν ὑποστήσεται;

(Α). Κατεμήνυσεν ἢ βάτος ἀκατάφλεκτος μείνασα, δεξαμένη φλόγα, Κεχαριτωμένη ἀνύμφευτε, τοῦ κατὰ σέ μυστηρίου τό ἀπόρητον· μετὰ τόκον γάρ, μενεῖς Ἀγνή, ἀειπάρθενος.

(Θ). Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ

ναγνη, ἐμένα, πού σέ φοβοῦμαι περισσότερο; γιατί δείχνεις εὐλάβεια σ' ἐμένα, πού μέ σεβασμό σέ εὐλαβοῦμαι;

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Κάθισμα.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατέβηκε τώρα στὴ γῆ· ὁ Ἄγγελος παρουσιάσθηκε φωνάζοντας στὴν Παρθένο χαῖρε, εὐλογημένη, Ἐσύ πού μόνη φύλαξες τὴ θεϊκὴ σφραγίδα, διότι δέχθηκες στὴ μήτρα σου τὸν προαιώνιο Λόγο καὶ Κύριο, γιὰ νὰ σώσει ἀπὸ τὴν πλάνη ὡς Θεός τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τό ἴδιο).

Ωιδὴ Δ'.

Αὐτός, πού κάθεται ἔνδοξος ἐπάνω στό θρόνο τῆς Θεότητος ἦλθε, ἐπάνω σέ ἀνάλαφρη νεφέλη (τὴν Παναγία), ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑπεράνω τῶν θεῶν, καὶ ἔσωσε μέ τὴν ἀμόλυντη παλάμη (τό χέρι του), αὐτοὺς πού κραυγάζουν· Δόξα, Χριστέ στὴ δύναμή σου.

(Θ). Ἐχω ἀκούσει παλαιὰ ἀπὸ τὸν Προφήτη (Ἡσαΐα), ὁ ὁποῖος προφήτευσε, ὅτι κάποια ἅγια Παρθένος θὰ γεννήσει τὸν Ἐμμανουήλ· καὶ ἔχω βαθεῖα ἐπιθυμία, νὰ πληροφορηθῶ, πῶς εἶναι δυνατό, νὰ ἀντέξει ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀνάμειξή της μέ τὴ Θεότητα.

(Α). Ἡ βάτος, ἡ ὁποία δέχθηκε τὴ φλόγα, καὶ ἔμεινε ἄκαυτη στό Σινᾶ, προεικόνισε, Κεχαριτωμένη ἀνύμφευτη, τὴν ἀδυναμία νὰ ἐκφρασθεῖ τό Μυστήριο, πού ἔχει σχέση μ' ἐσένα· διότι μετὰ τὴ γέννηση θὰ μείνεις, Ἀγνή, παντοτεινὴ Παρθένος.

(Θ). Παίρνοντας λάμψη ἀπὸ τό φῶς τοῦ Παντοκράτο-

παντοκράτορος, ἀληθείας κήρυξ, λέγε, Γαβριήλ, ἀληθέστατα, πῶς, ἀκηράτου μενούσης τῆς ἀγνείας μου, Λόγον τέξομαι, μετὰ σαρκὸς τὸν ἀσώματον.

(Α). Μετὰ δέους σοι ὡς δούλος, τῇ Κυρία παρίσταμαι, μετὰ φόβου, Κόρη, νῦν κατανοεῖν εὐλαβοῦμαι σε, ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον καταβήσεται, ἐπὶ σὲ Λόγος, ὁ τοῦ Πατρὸς ὡς ἠυδόκησε.

Ωιδὴ Ε'.

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

(Θ). Νοεῖν σου οὐ δύναμαι τῶν λόγων τὴν ἀκρίβειαν· θαύματα γὰρ γέγονε πολλάκις, θεία δυνάμει τερατουργούμενα, σύμβολα καὶ τύποι νομικοί, τέτοκε Παρθένος δέ, ἀπειράνδρος οὐδέποτε.

(Α). Ξενίζη Πανάμωμε· καὶ ξένον γὰρ τὸ θαῦμά σου· μόνη γὰρ τὸν πάντων Βασιλέα, δέξη ἐν μήτρᾳ σαρκωθησόμενον, καὶ σὲ προτυποῦσι Προφητῶν, ῥήσεις καὶ αἰνίγματα, καὶ τοῦ Νόμου τὰ σύμβολα.

(Θ). Ὁ πᾶσιν ἀχώρητος, καὶ πᾶσιν ἀθεώρητος, πῶς οὗτος δυνήσεται Παρθένου, μήτραν οἰκῆσαι, ἦν αὐτὸς ἐπλασε; πῶς δὲ καὶ συλλήψομαι Θεόν, Λόγον τὸν συνάναρχον, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι;

ρα Θεοῦ, Γαβριήλ Κήρυκα τῆς ἀλήθειας, λέγε ἐπακριβῶς, πῶς μένοντας ἢ ἀγνότητά μου ἄθικτη, θά γεννήσω μὲ σάρκα τὸν ἀσώματο Λόγο τοῦ Θεοῦ.

(Α). Μὲ δέος (μὲ εὐλαβικό φόβο) στέκομαι μπροστά σου ὡς δούλος μπροστά στήν Κυρία· Μὲ φόβο, Κόρη, τώρα διστάζω, νά διανοηθῶ τὰ σχετικά μ' ἐσένα· θά κατεβεῖ ὡς βροχή σέ τούφα μαλλιῶ σ' ἐσένα ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ὅπως εὐαρεστήθηκε.

Ωιδὴ Ε'.

Ἔμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα μπροστά στή θεϊκή σου δόξα· διότι Ἐσὺ, Παρθένε, χωρίς γάμο συνέλαβες στή μήτρα σου τὸν Θεό, πού εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέννησες ἄχρονο Υἱό, ὁ ὁποῖος σέ ὅλους πού σέ ὑμνοῦν, δίδει ὡς βραβεῖο τὴ σωτηρία.

(Θ). Δέν μπορῶ νά ἐννοήσω τό βάθος τῶν λόγων σου· διότι θαύματα ἔγιναν πολλές φορές, πού πραγματοποιήθηκαν μὲ τὴ θεία δύναμη, ὡς σύμβολα, προτυπώσεις τοῦ Νόμου, ἀλλά οὐδέποτε γέννησε παρθένος χωρίς πείρα ἀνδρός.

(Α). Παραξενεύεσαι, Πάναγνη, γιατί καὶ εἶναι παράξενο τό θαῦμα σου· διότι μόνο ἐσὺ θά δεχθεῖς, νά σαρκωθεῖ στή μήτρα σου ὁ Βασιλιάς τῶν πάντων, καὶ σέ προτυπώνουν προφητεῖες τῶν Προφητῶν καὶ αἰνιγματικές εἰκόνες καὶ τὰ σύμβολα τοῦ Νόμου.

(Θ). Αὐτὸς πού εἶναι ἀχώρητος σέ ὅλα καὶ ἀόρατος ἀπὸ ὅλους, πῶς θά μπορέσει, νά κατοικήσει σέ μήτρα Παρθένου, τὴν ὁποία αὐτὸς ἐπλασε; καὶ πῶς θά συλλάβω τὸν Θεό Λόγο, πού εἶναι ἀναρχος μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα;

<p>(Α). Πρὸς τὸν σὸν Προπάτορα, Δαυῖδ ἐπαγγειλάμενος, θήσιν ἐκ καρποῦ τοῦ τῆς κοιλίας, ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, τὴν τοῦ Ἰακώβ σε καλλονὴν, μόνην ἐξελέξατο, λογικὸν ἐνδιαίτημα.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'.</p> <p>«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».</p> <p>(Θ). Ῥημάτων σου, τὴν φωνὴν Γαβριήλ, τὴν χαρμόσυνον, δεξαμένη, εὐφροσύνης ἐνθέου πεπλήρωμαι· χαρὰν γὰρ μηνύεις, καὶ χαρὰν καταγγέλλεις τὴν ἄληκτον.</p> <p>(Α). Σοὶ δέδοται, ἡ χαρὰ, Θεομητορ ἢ ἔνθεος, σοὶ τὸ Χαῖρε, πᾶσα κτίσις κραυγάζει, Θεόνυμφε· σὺ γὰρ μόνη Μήτηρ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ προωρίσθης, Ἀγνή.</p> <p>(Θ). Τῆς Εὐας νῦν, δι' ἐμοῦ καταργεῖσθω κατάκριμα, ἀποδότω, δι' ἐμοῦ τὸ ὀφείλημα σήμερον, δι' ἐμοῦ τὸ χρέος, τὸ ἀρχαῖον δοθήτω πληρέστατον.</p> <p>(Α). Ὑπέσχετο, ὁ Θεός, Ἀβραάμ τῷ προπάτορι, εὐλογεῖσθαι, ἐν τῷ σπέρματι τούτου τὰ ἔθνη, Ἀγνή· διὰ σοῦ δὲ πέρας, ἡ ὑπόσχεσις δέχεται σήμερον.</p> <p>Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38). Κοντάκιον.</p>		<p>(Α). Πρὸς τὸν προπάτορά σου τὸ Δαυῖδ δίνοντας ὑπόσχεση (ὁ Θεός), ὅτι θὰ βάλει ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του Βασιλιά ἐπάνω στό θρόνο τῆς βασιλείας του, διάλεξε μόνο ἐσένα ὡς λογικὴ κατοικία του, τὴν καλλονὴ (τὴν πιὸ ἐκλεκτὴ ἀπόγονο) τοῦ Ἰακώβ.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'.</p> <p>Προτυπώνοντας τὴν τριήμερη ταφὴ (τοῦ Χριστοῦ) ὁ Προφήτης Ἰωνᾶς κραύγασε ἰκετεύοντας μέσα ἀπὸ τὸ κῆτος· γλύτωσέ με ἀπὸ τῆ φθορᾶ, (τὸ θάνατο), Ἰησοῦ Βασιλιά τῶν Δυνάμεων.</p> <p>(Θ). Μόλις δέχθηκα τὴ χαρμόσυνη φωνὴ τῶν λόγων σου, Γαβριήλ, γέμισα ἀπὸ θεϊκὴ εὐφροσύνη· διότι φέρνεις μήνυμα χαρᾶς, καὶ ἀναγγέλλεις τὴν χαρὰ, πού δέν λήγει (δέν τελειώνει).</p> <p>(Α). Σ' ἐσένα ἔχει δοθεῖ ἡ θεϊκὴ χαρὰ, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Σ' ἐσένα ὅλη ἡ κτίση κραυγάζει τὸ χαῖρε· διότι μόνο ἐσύ προωρίσθηκες, (νά γίνεις) Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.</p> <p>(Θ). Μ' ἐμένα ἄς καταργηθεῖ τώρα ἡ καταδίκη τῆς Εὐας· ἄς ἀποδώσει σήμερα ἡ Εὐα μέσω ἐμοῦ τὴν ὀφειλή (τὸ χρέος)· μ' ἐμένα τὸ ἀρχαῖο χρέος ἄς ἀποπληρωθεῖ ὀλοκληρωτικά.</p> <p>(Α) Ὑποσχέθηκε ὁ Θεός στὸν Ἀβραάμ τὸν προπάτορα, ὅτι θὰ εὐλογοῦνταν μέ τοὺς ἀπογόνους του τὰ ἔθνη, Ἀγνή· μ' ἐσένα ὅμως σήμερα ἡ ὑπόσχεση δέχεται πέρας (πραγματοποιεῖται).</p> <p>Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38). Κοντάκιο.</p>
--	--	---

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε· ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε· καὶ σὺν τῇ ἀσώματῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν, Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει, χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς, χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα, χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον, χαῖρε γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις, χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀναγνωρίζω τὰ νικητήρια ὡς εὐχαριστήρια, γιατί λυτρώθηκα ἀπὸ τοὺς κινδύνους (τίς συμφορές) ἐγὼ ἡ πόλη σου, Θεοτόκε. ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχεις τὴ δύναμη ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε εἶδους κινδύνους, γιὰ νὰ κράζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.

Οἶκος.

Ἄγγελος πρωτοστάτης (ἀρχηγός, προϊστάμενος) στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, νὰ πει στή Θεοτόκο τό χαῖρε· καὶ μαζί μέ τὴν ἀσώματη φωνή, βλέποντάς σε, Κύριε, νὰ παίρνεις σῶμα, ἀποροῦσε καὶ στεκόταν κρυγάζοντας πρὸς αὐτὴν τέτοια λόγια·

Χαῖρε Ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας θά λάμψει ἡ χαρὰ· χαῖρε Ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας θά ἐξαφανισθεῖ ἡ κατάρα.

Χαῖρε ἡ ἀποκατάσταση τοῦ πεσμένου Ἀδάμ· χαῖρε ἡ λύτρωση τῶν δακρύων τῆς Εὐας.

Χαῖρε ὕψος δύσκολο στό ἀνέβασμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπινους λογισμούς· χαῖρε βάθος δύσκολο νὰ ἰδωθεῖ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε γιατί ὑπάρχεις θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ· χαῖρε διότι κρατεῖς, αὐτόν, πού κρατεῖ τὰ πάντα.

Χαῖρε ἄστρο πού προμηνύεις τὸν Ἥλιο· χαῖρε κοιλιὰ κατάλληλη γιὰ θεϊκὴ σάρκωση.

Χαῖρε Ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας ἀνακαινίζεται ἡ κτίση· χ'Ἐσύ, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴ πέμπτη αὐτοῦ τοῦ μηνός ἐορτάζεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Κυρίας μας, τῆς Θεοτόκου



Ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι: Ἦγγειλεν Υἱὸν Ἄγγελος τῇ Παρθένω,  
Πατρὸς μεγίστης Βουλῆς μέγαν.

Γῆθεο τῇ Μαρίῃ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτη.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀμήν.

Καταβασίαι:

Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὡς ἐξῆς:

«Ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται  
Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι  
Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ  
ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν Σύλληψιν»

«Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ  
ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευμα-  
τικόν, στερέωσον· κὰν τῇ σεπτῇ Συλλήψει σου,  
στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος,  
ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ  
ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας·  
Δόξα, Χριστέ, τῇ δυνάμει σου».

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·  
σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν  
ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι  
τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Ἐβόησε προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον,  
ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

καὶ παντοτεινῆς Παρθένου, τῆς Μαρίας.

Στίχοι. Ἀνήγγειλε ὁ Ἄγγελος στὴν Παρθένο τὸν Μέγα  
Υἱὸ τῆς ἀκόμῃ μεγαλύτερης βουλῆς τοῦ Πατρὸς.

Χαῖρε εἶπε ὁ Ἄγγελος στὴ Μαρία κατὰ τὴν εἰκοστή  
πέμπτη.

Σ' αὐτόν, στὸν Θεό, ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐξουσία στοὺς  
αἰῶνες. Ἀμήν.

Καταβασίαι:

Εὐαγγελισμοῦ ὡς ἐξῆς:

Θά ανοίξω τὸ στόμα μου καὶ θά γεμίσει μέ Πνεῦμα.  
καὶ θά πῶ λόγια στὴ Βασίλισσα Μητέρα· καὶ θά  
ἐμφανισθῶ νὰ πανηγυρίζω χαρμόсуна, καὶ θά ψάλω χα-  
ρούμενος τὴ σύλληψή της.

Τοὺς ὕμνολόγους σου, Θεοτόκε, οἱ ὅποιοι συγκρότη-  
σαν πνευματικὸ θίασο (ὁμάδα), Ἐσύ ἡ ζωντανὴ καὶ  
ἄφθονη πηγὴ, στερέωσέ τους· κκατὰ τὴ θεία σύλληψή σου  
ἀξίωσέ τους, νὰ λάβουν στεφάνια δόξας.

Αὐτός, πού κάθεται ἔνδοξος ἐπάνω στό θρόνο τῆς  
Θεότητος, ἐπάνω σέ ἀνάλαφρη νεφέλη (τὴν Παναγία),  
ἦλθε ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑπεράνω τῶν θεῶν, καὶ ἔσωσε μέ τὴν  
ἀμόλυντη παλάμη (τὸ χέρι του), αὐτοὺς πού κραυγάζουν·  
Δόξα, Χριστέ στὴ δυνάμει σου.

Ἔμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα μπροστὰ στὴ θεϊκὴ  
σου δόξα· διότι Ἐσύ, Παρθένε, χωρὶς γάμο συνέλαβες στὴ  
μήτρα σου τὸν Θεό, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέν-  
νησες ἄχρονον Υἱό, ὁ ὅποιος σέ ὅλους πού σέ ὕμνοῦν, δίδει  
ὡς βραβεῖο τὴ σωτηρία.

Προτυπώνοντας τὴν τριήμερη ταφὴ (τοῦ Χριστοῦ) ὁ  
Προφήτης Ἰωνᾶς ἱκετεύοντας μέσα ἀπὸ τὸ κῆτος· Γλύτωσέ

φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

«Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσκει οἱ Θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή, εἰπάτω δὴ Γαβριήλ, Βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινήν. Γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοιμὴ Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς ἀναστραφήσεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ωιδὴ Ζ'.

«Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσκει οἱ Θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

(Θ). Φῶς τὸ ἄυλον μηνύων ὕλη σώματος, ἐνωθησόμενον, δι' εὐσπλαχνίαν πολλήν, φαιδρὸν Εὐαγγέλιον, θεῖα κηρύγματα, νῦν κραυγάζεις μοι Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

(Α). Χαῖρε Δέσποινα, Παρθένε χαῖρε Πάναγνε, χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε λυχνία φωτός, Ἀδάμ ἢ ἀνάκλησις, Εὐας ἢ λύτρωσις, ὄρος ἅγιον, περιφανὲς ἀγίασμα, καὶ νυμφὼν ἀθανασίας.

με ἀπὸ τῆ φθορά, (τό θάνατο), Ἰησοῦ Βασιλιά τῶν Δυνάμεων.

Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· ἀφοῦ ὅμως ἐπάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, μέ χαρὰ ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἄκουε, Κόρη Παρθένε ἀγνή· ἄς ἀνακοινώσῃ λοιπὸν ὁ Γαβριήλ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ὑψίστου τὴν ἀρχαία καὶ ἀδιάψευστη. Γίνε ἐτοιμὴ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Θεοῦ. διότι διὰ μέσου σοῦ ὁ ἀχώρητος (Θεός) θά συναναστραφεῖ μέ τοὺς ἀνθρώπους· γι' αὐτό καὶ χαρούμενος κραυγάζω. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Ωιδὴ Ζ'.

Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· ἀφοῦ ὅμως πάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, μέ χαρὰ ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

(Θ). Μηνύοντας ὅτι τό ἄυλο φῶς θά ἐνωθεῖ μέ τὴν ὕλη τοῦ σώματος ἀπὸ πολλή εὐσπλαχνία, μοῦ λές τώρα χαρούμενο Εὐαγγέλιο, θεϊκά κηρύγματα· «Εὐλογημένος εἶναι, Πάναγνη, ὁ καρπὸς τῆς κοιλιᾶς σου».

(Α). Χαῖρε, Κυρία Παρθένε, χαῖρε Πάναγνη· χαῖρε δοχεῖο τοῦ Θεοῦ, χαῖρε λυχνάρι τοῦ φωτός· ἢ ἐπανόρθωση τοῦ Ἀδάμ· ἢ λύτρωση τῆς Εὐας· ὄρος ἅγιο, περίφημο ἀγίασμα, καὶ νυφικός θάλαμος τῆς ἀθανασίας.

(Θ). Ψυχὴν ἤγγισε, καὶ σῶμα καθηγίασε, ναὸν εἰργάσατο, χωρητικὸν με Θεοῦ, σκηνὴν Θεοκόσμητον, ἔμψυχον τέμενος, ἡ ἐπέλευσις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ζωῆς ἀγνὴν Μητέρα.

(Α). Ὡς πολὺφωτον, λαμπάδα καὶ θεότευκτον, παστάδα βλέπω σε, νῦν ὡς χρυσὴ Κιβωτός, τοῦ Νόμου τὸν πάροχον, δέχου Πανάμωμε, εὐδοκήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων ῥύσασθαι διὰ σοῦ φθαρτὴν οὐσίαν.

Ωιδὴ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Ἄκουε Κόρη Παρθένε ἀγνή, εἰπάτω δὴ ὁ Γαβριήλ, Βουλὴν Ὑψίστου ἀρχαίαν ἀληθινὴν. Γενοῦ πρὸς ὑποδοχὴν ἐτοιμὴ Θεοῦ· διὰ σοῦ γὰρ ὁ ἀχώρητος, βροτοῖς ἀναστραφῆσεται· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

(Θ). Ἐννοία πᾶσα ἠττάται βροτῶν, ἀντέφησεν ἡ Παρθένος. Ζητοῦσα ἄπερ μοι φθέγγη παράδοξα. Ἦσθην σου τοῖς λόγοις, ἀλλὰ δέδοικα θαμβηθεῖσα μὴ ἀπάτη με, ὡς Εὐὰν πόρρω πέμψης Θεοῦ, ἀλλ' ὅμως ἴδε βοᾶς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

(Α). Ἴδε σοι τὸ ἄπορον λέλυται, φησὶ πρὸς ταῦτα ὁ Γαβριήλ· καλῶς γὰρ ἔφησ τὸ πρᾶγμα δυστέκμαρτον. Λόγοις σῶν χειλέων πειθαρχοῦσα λοιπὸν, μὴ ἀμφίβαλλε ὡς πλάσματι, ὡς πράγματι δὲ πίστευε, ἐγὼ γὰρ χαίρων βοῶ. Εὐλογεῖτε, πάντα

(Θ). Ἡ ἐπέλευσις (ὁ ἐρχομὸς) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξάγγισε τὴν ψυχὴ μου, καθάγιασε τὸ σῶμα μου, μέ ἔκανε ναό, πού χώρεσε τὸ Θεό, σκηνὴ στολισμένη με θεϊκὰ στολίδια, ἔμψυχο ἱερό, καὶ ἀγνή Μητέρα τῆς ζωῆς.

(Α). Σέ βλέπω ὡς πολὺφωτὴ λαμπάδα καὶ νυφικὸ θάλαμο κατασκευασμένο ἀπὸ τὸ Θεό· ὡς χρυσὴ Κιβωτός δέξου, Πάναγνη, τὸν δωρητὴ τοῦ Νόμου, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε (καταδέχθηκε), νά λυτρώσει μ' ἐσένα τὴ φθαρτὴ οὐσία τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδὴ Η'.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Ἄκουε, Κόρη Παρθένε ἀγνή· ἄς ἀνακοινώσῃ λοιπὸν ὁ Γαβριήλ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ὑψίστου τὴν ἀρχαία καὶ ἀδιάφυστη. Γίνε ἐτοιμὴ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Θεοῦ· διότι διὰ μέσου σοῦ ὁ ἀχώρητος θά συναστραφεῖ με τοὺς ἀνθρώπους· γι' αὐτὸ καὶ χαρούμενος κραυγάζω· Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

(Θ). Κάθε ἀνθρώπινος λογισμὸς ἐρευνώντας τὰ παράδοξα πού μοῦ λές, εἶναι ἀνίκανος νά τὰ κατανοήσῃ, ἀπάντησε ἡ Παρθένος· Εὐχαριστήθηκα με τὰ λογία σου, ἀλλὰ φοβᾶμαι θαμπωμένη, μὴ με στείλῃς με ἀπάτη ??οπως τὴν Εὐὰ μακριά ἀπὸ τὸν Θεό· ἀλλ' ὅμως νά, φωνάζεις· Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

(Α). Νά, ἡ ἀπορία σου ἔχει λυθεῖ, ἀπάντησε σ' αὐτὰ ὁ Γαβριήλ· Διότι σωστά εἶπες ὅτι ἡ ὑπόθεση αὐτὴ εἶναι δύσκολη στὴν κατανόηση (αἰνιγματικὴ)· Πειθαρχώντας λοιπὸν στὰ λογία τοῦ στόματός σου μὴ ἀμφιβάλλεις, ὅτι εἶναι πλάσμα (τῆς φαντασίας), ἀλλὰ πίστευέ το ὡς πραγματικὸ·

τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

(Θ). Νόμος οὗτος θεόθεν βροτοῖς, ἢ ἄμεμπτος αὐθις φησί, Ξυνοῦ ἐξ ἔρωτος τόκον προέρχεσθαι. Οὐκ οἶδα συζύγου παντελῶς ἡδονήν. Πῶς οὖν λέγεις ὅτι τέξομαι; φοβοῦμαι μὴ ἀπάτη λαλῆς, ἀλλ' ὅμως ἴδε βοᾶς. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

(Α). Ρήματα ἅπερ μοι φθέγγη, Σεμνή, ὁ Ἄγγελος πάλιν βοᾶ. Συνήθους πέλει λοχειᾶς ἀνθρώπων θνητῶν· τὸν ὄντως Θεὸν σοι ἐπαγγέλλομαι· ὑπὲρ λόγον τε καὶ ἔννοιαν, σαρκούμενον ὡς οἶδεν ἐκ σοῦ· διὸ καὶ χαίρων βοῶ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

(Θ). Φαίνη μοι ἀληθείας ῥήτωρ, κατέθετο ἡ Παρθένος· χαρᾶς κοινῆς γὰρ ἐλήλυθας Ἄγγελος. Ψυχὴν οὖν ἐπεὶ καθήγνισμαι Πνεύματι, ὡς τὸ ῥῆμά σου γενέσθω μοι· σκηνοῦτω ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, πρὸς ὃν βοῶ μετὰ σοῦ. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

Ἀντί ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδὴ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

(Ὁ στίχος οὗτος προηγείται ἐκάστου τροπαρίου).

Ωιδὴ Θ'.

«Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῶ, ψανέτω μηδαμῶς

διότι ἐγὼ μέ χαρὰ φωνάζω. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

(Θ). Αὐτὸς ὁ νόμος δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους, λέγει πάλι ἡ ἄμεμπτη, ἀπὸ τὸν κοινὸ (ἀμοιβαῖο) ἔρωτα νὰ προέρχεται γέννηση· Δὲν γνωρίζω καθόλου ἡδονὴ συζυγική. Πῶς λοιπὸν λές, ὅτι θὰ γεννήσω; Φοβοῦμαι μήπως μιᾶς μέ ἀπάτη· ἀλλ' ὅμως νά, φωνάζεις. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

(Α). Τὰ λόγια πού μου λές, Σεμνή, λέγει πάλι ὁ Ἄγγελος, ἀρμόζουν σέ συνηθισμένο τοκετὸ θνητῶν ἀνθρώπων, Ἐγὼ σοῦ ἀναγγέλλω, ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς παίρνει σάρκα ἀπὸ σένα ὑπερβαίνοντας τὸ λογικὸ καὶ τὴ διάνοια, ὅπως Ἐκεῖνος γνωρίζει· γι' αὐτὸ καὶ χαίροντας φωνάζω· Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

(Θ). Μοῦ φαίνεσαι ἐκφραστὴς τῆς ἀλήθειας, συμφώνησε ἡ Παρθένος· διότι ἦλθες ὡς ἀγγελιοφόρος κοινῆς χαρᾶς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχω ἐξαγνισθεῖ κατὰ τὴν ψυχὴ, ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἄς γίνει σ' ἐμένα, ὅπως μου εἶπες· ἄς ἐγκατασταθεῖ μέσα μου ὁ Θεός, πρὸς τὸν ὁποῖο φωνάζω μαζί σου. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40).

(Ἀντί γι' αὐτὴν ἡ Θ'. ᾠδὴ μαζί μέ τὰ Μεγαλυναρία ὡς ἐξέτης):

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰ μεγάλη· Ὑμνεῖτε οὐρανοὶ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ στίχος αὐτὸς προηγείται πρὶν ἀπὸ κάθε τροπᾶριον.

Ωιδὴ Θ'.

Ὡς ἐμψυχη κιβωτό τοῦ Θεοῦ (τὴν Παναγία) ἄς μὴν

χειρ ἀμυήτων. Χείλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως· φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ».

Ἐπεὶ ἔννοιαν συλλαβοῦσα Θεόν, τῆς φύσεως θεσμούς ἔλαθες, Κόρη. Σὺ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν τὰ μητέρων διέδρας. Ἦρυστή φύσις περ καθεστηκυῖα ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Πῶς πηγάζεις γάλα Παρθένε ἀγνή; Οὐ φέρει ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία· Ξένον γὰρ φύσεως ἐπιδείκνυσαι προᾶγμα. Νομίμου γονῆς ὄρους ὑπερβαῖνον· ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μυστικῶς ταῖς ἱεροτεύκτοις Γραφαῖς, Λαλεῖται περὶ σοῦ, Μῆτερ Ὑψίστου. Κλίμακα γὰρ πάλαι Ἰακώβ σε προτυποῦσαν· Ἰδὼν ἔφη· Βάσις Θεοῦ αὕτη· ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Θαυμαστόν τῷ Ἱεροφάντῃ Μωσεῖ, Ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας. Ζητῶν δὲ τὸ πέρασ εἰς διάβασιν χρόνου. Ἐν Κόρῃ ἀγνή, ἔφη, κατοπτεύσω ἢ ὡς Θεοτόκῳ λεχθείη. Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Δανιὴλ σε ὄρος καλεῖ νοητόν· Γεννήτριαν Θεοῦ ὁ Ἡσαΐας· Βλέπει δὲ ὡς πόκον Γεδεών, ὁ Δαυῖδ δέ,

(τολμήσει) καθόλου νά τὴν ἀγγίξει χέρι ἀνιέρων (ἄσχετων ἀνθρώπων)· Τὰ χείλη ὅμως τῶν πιστῶν ἀναπέμποντας τὴ φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀκατάπαυστα, ἄς φωνάζουν μὲ ἀγαλλίαση· Χαῖρε, Χαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Ἀφοῦ συνέλαβες τὸν Θεό μὲ τρόπο ὑπέρολογο (πού ξεπερνᾷ τὴ λογικὴ), ὑπερέβης (ἀγνώσες) τοὺς νόμους τῆς φύσεως, Κόρη, διότι ἐσύ κατὰ τὸν τοκετό διέφυγες, αὐτὰ πού ἀρμόζουν στίς μητέρες, ἂν καὶ βέβαια ἔχεις φθαρτὴ φύση· γι' αὐτὸ ἐπάξια ἀκούεις· Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Πῶς πηγάζεις γάλα, Παρθένε ἀγνή; Δέν μπορεῖ νά τό ἐκφράσει γλῶσσα ἀνθρώπινη· Διότι ἀποδεικνύσαι ὡς προᾶγμα ἀποξενωμένο ἀπὸ τὴ φύση πού ὑπερβαίνει τοὺς ὄρους (τοὺς νόμους) τῆς φυσικῆς γεννήσεως· γι' αὐτὸ ἐπάξια ἀκούεις· Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Κατὰ τρόπο μυστηριώδη στίς θεόπνευστες Γραφές γίνεται λόγος γιὰ σένα, Μῆτέρα τοῦ Ὑψίστου, διότι ὅταν εἶδε παλαιά, σκάλα πού σέ προεικόνιζε, ὁ Ἰακώβ εἶπε· Αὕτη εἶναι πέρασμα (πάτημα) τοῦ Θεοῦ· γαυτὸ ἐπάξια ἀκούεις· Χαῖρε Χαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Στό μυσταγωγὸ Μωυσῆ ἔδειξε ἡ βάτος καὶ ἡ φωτιά θαυμαστὸ τέρας, μεγάλο θαῦμα. Καὶ ἐρευνώντας γιὰ τὴν ἐκβασή του εἶπε· Θά ἐπαληθευθεῖ, εἶπε, μὲ τό πέρασμα τοῦ χρόνου σέ Κόρη ἀγνή· Σ' αὐτὴν ὡς Θεοτόκο ἄς λεχθεῖ· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Ὁ Δανιὴλ σέ ὀνομάζει ὄρος νοητό (πνευματικὸ)· Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ ὁ Ἡσαΐας· Σέ βλέπει ὡς τούφα ἀπὸ μαλλί

Ἁγίασμα φάσκει, πύλην δὲ σε ἄλλος· ὁ δὲ Γαβριήλ σοι κραυγάζει· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Καταβασία. Θ'. Ωιδῆς.

Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῶ, ψαυέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμυήτων. Χεῖλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως. Φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, Στρατηγὸς ἀπεστάλη, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, πρὸς Ἄγνην καὶ Παρθένον, εὐαγγελίσασθαι ξένον, καὶ ἀπόρητον θαῦμα, ὅτι Θεὸς ἄνθρωπος, ἐξ αὐτῆς βρεφουργεῖται, ἄνευ σπορᾶς, ἀναπλάττων βρότειον ἅπαν γένος· Λαοὶ εὐαγγελίσεσθε, τὴν ἀνάπλασιν κόσμου.

Χαῖρε κατάρας λύτρωσις, τοῦ Ἀδάμ, Θεοτόκε, χαῖρε σεμνὴ Μητρόθεε, χαῖρε ἐμψυχε βάτε, χαῖρε λαμπάς, χαῖρε θρόνε, χαῖρε κλίμαξ καὶ πύλη, χαῖρε τὸ θεῖον ὄχημα, χαῖρε κούφη νεφέλη, χαῖρε ναέ, χαῖρε στάμνε πάγχρυσε, χαῖρε ὄρος, χαῖρε σκηνὴ καὶ τράπεζα, χαῖρε Εὐας ἢ λύσις.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Τῶν οὐρανίων ἀψίδων, ὁ Γαβριήλ καταπτάσεις

ὁ Γεδεών· Καὶ ὁ Δαυῖδ σὲ ὀνομάζει ἁγίασμα, καὶ ἄλλος πύλη· Καὶ ὁ Γαβριήλ φωνάζει σ' ἐσένα· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Καταβασία. Θ'. Ωιδῆς.

Ὡς ἐμψυχη κιβωτό τοῦ Θεοῦ (τὴν Παναγία) ἄς μὴν (τολμήσει) καθόλου νά τὴν ἀγγίξει χεῖρ ἀνιέρων (ἄσχετων ἀνθρώπων)· Τά χεῖλη ὅμως τῶν πιστῶν ἀναπέμποντας τὴ φωνὴ τοῦ Ἀγγέλου ἀκατάπαυστα, ἄς φωνάζουν μέ ἀγαλλίαση· Χαῖρε, Χαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.

Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σδελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγγελικῶν Δυνάμεων Στρατηγὸς ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα Θεό πρὸς ἀγνή καὶ Παρθένο, νά εὐαγγελισθεῖ παράξενο καὶ ἀνέκφραστο θαῦμα· ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς γεννιέται ὡς ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὡς βρέφος ἀπ' αὐτὴν χωρὶς σπέρμα, ἀναπλάθοντας ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος· Λαοί, εὐαγγελίσεσθε τὴν ἀνάπλαση (τὴν ἀναδημιουργία) τοῦ κόσμου.

Χαῖρε Θεοτόκε, λύτρωση τῆς κατάρας τοῦ Ἀδάμ· Χαῖρε σεμνὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ἐμψυχε βάτε, χαῖρε λαμπάδα, χαῖρε θρόνε· χαῖρε σκάλα καὶ πύλη, χαῖρε τὸ θεϊκὸ ὄχημα· χαῖρε ἀνάλαφρη νεφέλη· χαῖρε ναέ· χαῖρε στάμνα ὀλόχρυση, χαῖρε ὄρος· χαῖρε σκηνὴ καὶ τράπεζα· χαῖρε ἡ λύτρωση τῆς Εὐας.

Αἶνοι. Στίχοι:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ Γαβριήλ κατέβηκε πετώντας ἀπὸ τοὺς οὐρανίους

Ναζαρέτ ἐπέστη, πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τό Χαῖρε· συλλήψη Υἱόν, τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἀπάντων καὶ λυτρωτὴν, τῶν βοῶντων σοι τό Χαῖρε Ἀγνή.

Ὁ συναΐδιος Λόγος, τοῦ προανάρχου Πατρός μὴ χωρισθεὶς τῶν ἄνω, νῦν ἐπέστη τοῖς κάτω, δι' ἄκραν εὐσπλαχνίαν οἴκτον λαβῶν, τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀλισθήματος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβῶν, ἐμορφώθη τὸ ἀλλότριον.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Το ἀπ' αἰῶνος μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, ἵνα τοῦ χειρόνος μεταλαβῶν, μεταδῶ μοι τοῦ βελτίονος. Ἐψεύσθη πάλαι Ἀδάμ, καὶ Θεὸς ἐπιθυμήσας οὐ γέγονεν, ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσῃται. Εὐφραίνεσθω ἡ κτίσις, χορευέτω, ἠψύσις, ὅτι Ἀρχάγγελος Παρθένω, μετὰ δέους παρίσταται, καὶ τό Χαῖρε κομίζει, τῆς λύπης ἀντίθετον. Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους ἐνανθρωπήσας, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχος α'. Ὁ Θεὸς τὸ κρῖμά σου τῷ Βασιλεῖ δός, καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως.

θόλους, καὶ παρουσιάσθηκε στὴ Ναζαρέτ, στὴν Παρθένο Μαρία, λέγοντας σ' αὐτὴν τό χαῖρε· θά συλλάβεις Υἱό ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, τὸν Ποιητὴ τῶν πάντων καὶ λυτρωτὴ, αὐτῶν πού φωνάζουν σ' ἐσένα, Ἀγνή, τό χαῖρε.

Ὁ Λόγος τοῦ προαιώνιου Πατέρα, ὁ αἰώνιος μαζί του, χωρὶς νά χωρισθεῖ ἀπὸ τὰ ἄνω, ἐμφανίσθηκε στὰ κάτω, δείχνοντας συμπάθεια ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαχνία γιὰ τό ὀλισθημά (τό γλίστρημά) μας, καὶ παίρνοντας ἐπάνω του τὴν ἀδυναμία τοῦ Ἀδάμ, πῆρε ξένη πρὸς αὐτόν μορφή (τὴν ἀνθρώπινη).

Δόξα ...Καὶ νῦν ...

Τό προαιώνιο Μυστήριον ἀπόκαλύπτεται σήμερον, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱὸς ἀνθρώπου, ὥστε παίρνοντας τό χειρότερο, νά μοῦ μεταδώσει τό καλλίτερο. Ἐξαπατήθηκε παλαιά ὁ Ἀδάμ, καὶ ἐνῶ ἐπιθύμησε νά γίνει Θεός, δὲν ἔγινε· ἄνθρωπος γίνεται ὁ Θεός, γιὰ νά κάνει θεό κατὰ χάρη τὸν Ἀδάμ. Ἄς εὐφραίνεται ἡ κτίσις, ἄς χορεύει ἡ φύσις, διότι Ἀρχάγγελος στέκεται μέ σεβασμὸ μπροστά σὲ Παρθένο, καὶ φέρνει τό χαῖρε, πού εἶναι ἀντίθετο μέ τὴ λύπη. Θεέ μας, πού ἔγινες ἄνθρωπος ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαχνία ἐλέους, δόξα σοι.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχος α'. Ὁ Θεέ, τὴ δυνατότητα νά κρίνει δός τὴν στό Βασιλιά, καὶ τὴ δικαιοσύνη σου στό γιό τοῦ Βασιλιᾶ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στίχος β'. Ἀναλαβέτω τὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ, καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην.

Στίχος γ'. Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἔξ ἡμέρας, τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχος δ'. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχος α'. Καταβήσεται ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς ψάλοντάς σοι Ἀλληλούια.

Στίχος β'. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Στίχος γ'. Ὁ Θεὸς ἐμφανῶς ἤξει, ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐ παρασιωπήσεται.

Στίχος δ'. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη, καὶ πλῆθος εἰρήνης.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχος α'. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σήμερα τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ Κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος Μυστηρίου ἢ φανέρωσις, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ Γαβριήλ τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ σὺν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύρι-

Μέ τις πρσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

Στίχος β'. Ἄς ἀναλάβουν τὰ ὄρη εἰρήνην γιὰ τὸ λαό, καὶ τὰ βουνά δικαιοσύνην.

Στίχος γ'. Διαλαλεῖτε καθημερινά τὴ σωτηρία ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό μας.

Στίχος δ'. Ὁρκίσθηκε ὁ Θεὸς στό Δαυῖδ ὑπόσχεση ἀξιόπιστη, καὶ δέν θά τὴν ἀθετήσῃ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνο Β'.

Στίχος α'. Θά κατεβεῖ ὁ Θεὸς ὡς βροχὴ στὴν τούφα τοῦ μαλλιοῦ, καὶ ὡς σταγόνα, ποῦ στάζει ἐπάνω στὴ γῆ.

Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, ποῦ σαρκώθηκες γιὰ μᾶς, οἱ ὁποῖοι σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούια.= (Ὑμνεῖτε τὸν Θεό).

Στίχος β'. Ἀγίασε τὴν κατοικία του ὁ Ὑψιστος.

Στίχος γ'. Ὁ Θεὸς θά ἔλθει ὀλοφάνερα καί, ὁ Θεὸς μας δέν θά ἀποσιωπηθεῖ (δέν θά μείνει κρυμμένος).

Στίχοςδ'. Θά ἀνατελεῖ στὶς μέρες τοῦ (Μεσσία) δικαιοσύνη καὶ πολλή εἰρήνη.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀντίφωνο Γ'.

Στίχος α'. Τὸ ὄνομά του θά εἶναι δοξασμένο αἰῶνια.

Σήμερα εἶναι τὸ κεφάλαιο τῆς σωτηρίας μας, καὶ ἡ φανέρωση τοῦ προαιώνιου Μυστηρίου· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται, καὶ ὁ Γαβριήλ φέρνει τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς. Γι' αὐτό μαζί του ἄς κραυγᾶσουμε στὴ Θεοτόκο· Χαῖρε γεμάτη ἀπὸ ὅλες τίς χάρες· Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.



ος μετὰ σοῦ.

Στίχος β'. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχος γ'. Εὐλογημένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ἐισοδικόν.

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

«Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ...».

(Ὡς ἀνωτέρω).

Ἀπολυτίκιον.

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν...».

(Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Τῇ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους(Β'. 11-18).

Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· «Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε»· καὶ πάλιν· «Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ»· καὶ πάλιν· «Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ

Στίχος β'. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, πού κάνει θαύματα μόνος.

Στίχος γ'. Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά του στὸν αἰῶνα καὶ στὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Εἰσοδικό.

Εὐαγγελίζεσθε κάθε μέρα τὴ σωτηρία τοῦ Θεοῦ μας.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ...».

(Ὅπως παραπάνω).

Ἀπολυτίκιο.

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν...».

(Ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀναγνωρίζω τὰ νικητήρια ὡς εὐχαριστήρια, γιατί λυτρώθηκα ἀπὸ τοὺς κινδύνους (τίς συμφορές) ἐγὼ ἡ πόλη σου, Θεοτόκε. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχεις τὴ δύναμη ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε εἶδους κινδύνους, γιὰ νὰ κράζω σ' ἐσένα· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτη.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Ἑβραίους. (Β'. 11-18).

Ἀδελφοί, Ἐκεῖνος πού προσφέρει τὸν ἀγιασμό (ὁ Χριστός), καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀγιάζονται, εἶναι ἀπὸ ἕνα Πατέρα, γι' αὐτὴ τὴν αἰτία δέν ντρέπεται, νὰ τοὺς ὀνομάζει ἀδελφούς λέγοντας· Θά διακηρύξω τὸ ὄνομά σου, (Θεέ), στοὺς ἀδελφούς μου, μέσα στὴ σύναξη θά σέ ὑμνήσω· Καὶ πάλι (λέγει) ἐγὼ θά ἔχω πεποίθηση σ' αὐτόν (τὸ Θεό)· Καὶ

Θεός». Ἐπεὶ οὖν «τὰ παιδιά» κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ «σπέρματος Ἀβραάμ» ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Α' . 24-38).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις συνέλαβεν Ἐλισάβητ ἡ γυνὴ Ζαχαρίου· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυῖδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν. Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ

πάλιν· Νά, (εἶμαι ἐδῶ) ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά πού μου ἔδωσε ὁ Θεός. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδιά εἶχαν σάρκα καὶ αἷμα (ἦταν ἀνθρώποι), καὶ ὁ ἴδιος παρόμοια συμμετέσχε σ' αὐτὴν (τὴν ἀνθρώπινη φύση)· γιὰ νὰ καταργήσῃ μὲ τὸ θάνατό (του), αὐτὸν πού εἶχε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, δηλαδή τὸ διάβολο, καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτούς, πού ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ θανάτου, σέ ὅλη τὴ ζωὴ τους αἰσθάνονταν τὴν ἐνοχὴ τῆς ὑποδουλώσεως στό θάνατο. Ἐπειδὴ βέβαια δέν ἔρχεται νὰ βοηθήσῃ Ἀγγέλους, ἀλλὰ ἔρχεται νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ὁμοιωθεῖ μὲ τοὺς ἀδελφούς σέ ὅλα, γιὰ νὰ γίνῃ ἐλεήμων καὶ ἀξιόπιστος Ἀρχιερεὺς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐξιλεῶναι τίς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ. Διότι, ἐπειδὴ ὑπέφερε ὁ ἴδιος μὲ ὅσα δοκιμάσθηκε, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ αὐτούς πού περνοῦν δοκιμασίες.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Α' . 24-38).

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες συνέλαβε ἡ Ἐλισάβητ, ἡ γυναῖκα τοῦ Ζαχαρία· καὶ ἔκρυβε τὴν ἐγκυμοσύνη της ἐπὶ πέντε μῆνες λέγοντας· ὅτι ἔτσι (σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία) μου ἔκανε αὐτὸ τὸ καλὸ ὁ Κύριος κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές, κατὰ τίς ὁποῖες ἔρριξε ἐπάνω μου στοργικὸ τὸ βλέμμα του, γιὰ νὰ ἀφαιρέσει τὴ ντροπὴ τῆς ἀτεκνίας μου ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατὰ τὸν ἕκτο μῆνα ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ σέ μία πόλη τῆς Γαλιλαίας, πού τὸ ὄνομά της ἦταν Ναζαρέτ, πρὸς Παρθένο μνηστευμένη μὲ ἄνδρα, πού τὸ ὄνομά του ἦταν Ἰωσήφ, ἀπὸ τὴ γενεὰ τοῦ Δαυῖδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς Παρθένου ἦταν Μαριάμ. Καὶ ἀφοῦ μῆκε ὁ ἄγγελος, καὶ τὴν πλησίασε, εἶπε· Χαῖρε

αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος. Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ· καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυῖδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὐτὴ συνεληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἔκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρα· ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα. Εἶπεν δὲ Μαριάμ· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

Κεχαριτωμένη (στολισμένη μέ ὅλες τίς χάρες), ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου· εἶσαι ἢ πιό εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες. Κι ἐκείνη μόλις τόν εἶδε ταράχθηκε μέ τό λόγο του, καὶ σκεπτόταν τί σημαίνει ὁ χαιρετισμὸς αὐτός. Καὶ τῆς εἶπε ὁ Ἄγγελος· Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία, διότι βοῆκες χάρη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ νά, θά συλλάβεις στήν κοιλιὰ σου, καὶ θά γεννήσεις Υἱό, καὶ θά τόν ὀνομάσεις Ἰησοῦ. Αὐτός θά εἶναι μέγας, καὶ θά ὀνομασθεῖ (θά εἶναι) Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, καὶ θά δώσει σ' αὐτόν ὁ Θεὸς τό θρόνο τοῦ Δαυῖδ, τοῦ προγόνου του, καὶ θά βασιλεύσει στή γενιά τοῦ Ἰακώβ αἰώνια, καὶ ἡ Βασιλεία του δέν θά ἔχει τέλος. Καὶ εἶπε ἡ Μαρία πρὸς τόν Ἄγγελο· Πῶς θά συμβεῖ αὐτό σ' ἐμένα, ἀφοῦ δέ γνωρίζω ἄνδρα; Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγελος καὶ τῆς εἶπε· Πνεῦμα τό Ἅγιο θά ἔλθει ἐπάνω σου, καὶ ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου θά σέ σκεπάσει· γι' αὐτό καὶ τό ἅγιο παιδί, πού θά γεννηθεῖ ἀπό σένα, θά ὀνομασθεῖ (καὶ θά εἶναι) Υἱὸς Θεοῦ. Καὶ νά, ἡ Ἐλισάβετ, ἡ συγγενὴς σου, καὶ αὐτὴ ἔχει συλλάβει υἱὸ στά γηρατεία της, καὶ αὐτός εἶναι ὁ ἔκτος μήνας τῆς ἐγκυμοσύνης της, γι' αὐτὴν πού λεγόταν στείρα· διότι γιὰ τόν Θεό δέν ὑπάρχει κανένας λόγος, πού εἶναι ἀδύνατο νά γίνει. Καὶ εἶπε ἡ Μαριάμ· Νά, εἶμαι δούλη τοῦ Κυρίου· Ἄς γίνει σύμφωνα μέ αὐτό, πού μοῦ εἶπες· Καὶ ἔφυγε ἀπ' αὐτὴν ὁ Ἄγγελος.